

loven. Jeg har ment, at naar jeg i væsentlige Punkter kom til det Resultat, at jeg vilde anbefale dem, vilde man være tilbøjelig til at se bort fra mindre væsentlige og mindre bethdelige Bestemmelser, af hvilke der selvfølgelig kan findes nogle i et saa stort Lovforslag, men det, som det kommer an paa, vistnok ogsaa efter Landstingets Syn, er, om Lovforslaget i det hele og store maa anses for fyldestgørende, hvilket jeg som sagt haaber, det maa befindes at være.

Lovforslagets første Kapitels første Paragraf begynder med en Bestemmelse om, i hvilket Omfang det er det offentlige Pligt at komme enhver til Hjælp. Det har ikke været Hensigten her at give nogen ny Bestemmelse eller sige noget, som ikke var Ret i Forvejen; Bestemmelsen er, om jeg saa maa sige, en Omskrivning af den vedkommende Grundlovsparagraf, den Grundlovsparagraf, der sikrer de fattige Hjælp af det offentlige. Det følger af sig selv, at Bestemmelsen maa falde anderledes i denne Lov end i Grundloven, thi denne handler om den enkelte fattiges Ret til at faa Hjælp, medens Fattigloven omhandler det offentlige Pligt til at yde Hjælpen. Utsaa deraf følger, at Ordene ikke kunne stemme med hinanden og ikke ganske kunne dække hinanden, men Meningen har været, at Tanken her skulde være den samme, som findes i den nævnte Grundlovsparagraf. I øvrigt omhandler det første Kapitel væsentlig Familieforholdene og det, der slutter sig nærmest dertil. I saa Henseende vil jeg blot nævne, at i Almindelighed kan man sige, at Familiepligten er stærket i det nærværende Lovforslag, Pligten for nære Slægtninge til at hjælpe hinanden er yderligere stærket i Forhold til den nu gældende Ret. Dog er det selvfølgelig saaledes, at vedkommende ikke blive pligtige til at hjælpe hinanden, med mindre de have Midler dertil, og i alle Tilfælde kan Overøvrighedens Skat indhentes, naar det er fornødent. Ogsaa for Husfruens Vedkommende er der i §§ 12 og 13 Bestemmelser, som ere nye i Forhold til den nu gældende Ret. I øvrigt tror jeg ikke at feje, naar jeg siger, at hele dette Kapitel, eller i alt Fald alle dets væsentligste Bestemmelser have været vedtagne af Landstinget. Den Gang Fattigloven var til Behandling i Landstinget i Aarene 1872 eller 1873, blev der vedtaget et fuldstændigt Lovforslag i Landstinget om det offentlige Fattigvæsen, og det her foreliggende Forslag indeholder Ord til andet mangfoldige Bestemmelser, som bleve vedtagne i Landstinget den Gang. Jeg skal blot bemærke, at den nuværende Konsejlspræsident var den Gang Formand for Fattiglovudvalget, og den nuvæ-

rende Justitsminister var Ordfører for Udvalget. Man vil finde mange, endog Redaktionsbestemmelser, der gaa igen fra Landstingets Vedtagelse. Det turde dog være en Ubefaling for disse Bestemmelser.

Det andet Kapitel omhandler Forsørgelsesstedet, og man har her sluttet sig ganske til den bestaaende Ret. Den selvstændige Erhvervelse af Forsørgelsesret begynder med Opnaaelse af det 18de Aar. Der er enkelte Undtagelsesbestemmelser om Perioder, i hvilke Forsørgelsesretten skal være hvilende, f. Eks. ved Indkaldelse til Militærtjeneste osv., og ligesom i den bestaaende Ret er det subsidiære Forsørgelsessted, naar ikke andet kan findes, Fødekommunen, som Lovforslaget udtrykker det. — Med Hensyn til uøgte Børn og disses Mødre ere ogsaa de nugældende Bestemmelser fremdeles opretholdte. I samme Kapitel findes der i § 23 en Bestemmelse om, at Udlændinge vinde Forsørgelsesret her i Landet, naar de erholde Indfødsret. Det vil være ærede Medlemmer bekendt, at det er en Uvigelse fra den bestaaende Ret. Nu anerkender man i Praksis — Lovbestemmelser har man just ikke derfor — at Udlændinge, der have opholdt sig i 5 Aar i en Kommune, ere forsørgelsesberettigede der. Fra Reglen i § 23 kan der blive Undtagelser, idet Reglen ikke skal være „til Hindring, at der ved traktatmæssige Bestemmelser under Forudsætning af Genfærdighed indrømmes et fremmed Lands Undersaatter Afgang til at vinde Forsørgelsesret her i Landet lige med indfødte“. Jeg nævner det, fordi der med Hensyn til de forfællelige Lande gælder saadanne Bestemmelser, og ærede Medlemmer ville vist erindre — det er omtalt for ikke længe siden — at der er sluttet en Overenskomst med Sverige, hvori 12 Aars Ophold for bage Landes Vedkommende er sat som en afsluttende Termin for, at Undersaatter modtages tilbage fra bage Lande.

I § 27 findes der en ny Bestemmelse, der lyder saaledes: „Er der ingen Kommune, der i Medfør af de i dette Kapitel indeholdte Regler kan anses for den trængendes Forsørgelsessted, skal han forsværes af den Kommune, hvor han befindes trængende til offentlig Understøttelse, eller, for saa vidt der for hans Vedkommende paahviler nogen anden fuld Forsørgelsespligt, da af den Kommune, hvor Forsørgeren har Ophold. For saa vidt den paaagældende Kommune er en Land- eller Købstadkommune, godtgøres Omkostningerne ved Forsørgelsen efter at være godkendte af Amtmanden ved en af denne efter Udløbet af hvert Kalenderaar foretagen Fordeling paa Amtsråadskredsen